

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 335

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 aprilie 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 286 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2-3	a persoanelor încadrate în muncă și art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii	7-8
Decizia nr. 289 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe	3-4	Decizia nr. 330 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	9-10
Decizia nr. 327 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	5-6	Decizia nr. 333 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală	10-11
Decizia nr. 328 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a — „Sechestrul judiciar” a capitolului IV — „Măsurile asiguratorii” din cartea a VI-a — „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 340 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 din Codul de procedură penală	11-13
Decizia nr. 329 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție		Decizia nr. 352 din 20 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	13-14
		Decizia nr. 379 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 185 și 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 286

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ecaterina Ana Oprea în Dosarul nr. 27.196/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 27.196/3/2006, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.** Excepția a fost ridicată de Ecaterina Ana Oprea într-o cauză civilă având ca obiect preluarea în mod abuziv, în sensul Legii nr. 10/2001, a unor utilaje și instalații, ca bunuri imobile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat trebuie analizat, prin raportare la art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi din Constituție, sub aspectul discriminării între persoanele care introduc cerere în baza Legii nr. 10/2001, în calitate de proprietar asupra imobilului preluat în mod abuziv de către stat, cât și cu privire la necesitatea ocrotirii proprietății indiferent de obiectul său.

În legătură cu diferența de tratament dintre proprietarul imobilului prin natura sa și proprietarul imobilului prin destinație, arată că, de exemplu, prin art. 10 din Legea nr. 10/2001, „în cazul imobilelor prin natura lor care au fost demolate *se acordă despăgubiri*, în schimb, în cazul imobilelor prin destinație casate sau distruse, *nu se acordă despăgubiri*, creându-se o situație de inechitate și inegalitate între proprietari.” De asemenea, consideră că textul este interpretabil, „în sensul că **utilajele și instalațiile preluate de către stat ar putea fi revendicate doar odată cu imobilul**, interpretare de natură să aneantizeze drepturile persoanelor proprietare ale acestor bunuri, dar care dețineau imobilul sub un alt titlu decât cel de proprietate”, precum și că, practic, se face „o distincție între acțiunea în

restituire introdusă de proprietarii de bunuri imobile prin natura lor și cea introdusă de proprietarii de bunuri imobile prin destinație, bunuri mobile afectate folosinței bunurilor imobile prin natura lor”. Textul de lege criticat dispune doar cu privire la ipoteza în care aceeași persoană ar fi fost atât proprietarul imobilului prin natura sa, cât și al bunurilor afectate folosinței acestuia, pe când ipoteza în care „persoanele acestor proprietari diferă” este nesoluționată. Autorul excepției consideră că astfel se poate ajunge la două categorii de situații: situația în care proprietarul imobilului revendică și instalațiile și utilajele preluate odată cu imobilul și situația în care proprietarul instalațiilor și utilajelor deține imobilul doar în baza unui titlu precar și nu își poate întemeia acțiunea pe art. 6 alin. (2) din legea criticată, care „face o diferențiere arbitrară între cele două categorii de reclamanți”. Din punct de vedere al prejudiciului suferit, între cele două situații nu există decât cel mult o diferență de quantum, „care nu poate justifica însă o diferență de tratament”.

Cel de-al doilea aspect de neconstituționalitate privește acordarea despăgubirilor, care, în opinia autorului excepției, „trebuie să urmeze principiile dreptului comun în materie, preferându-se deci o restituire în natură a bunului, și numai în măsura în care aceasta nu mai este posibilă, se va recurge la despăgubiri”. Această din urmă soluție constituie o excepție, care vizează situații similare celor prevăzute de art. 6 alin. (2) din legea criticată și care au rolul „de a înlocui în patrimoniul petentului însuși bunul care nu mai poate fi restituit”. Autorul excepției consideră că „operațiunile de casare și distrugere vizate de art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 constituie exact situații care reclamă acordarea de despăgubiri prin echivalent”, ceea ce diferă de măsura „înlocuirii” prevăzute de lege, care comportă două ipoteze: bunurile care le-au înlocuit pe cele vechi au fost acordate fostului proprietar, astfel că se poate susține că pretențiile acestuia au fost satisfăcute, și situația în care înlocuirea constituie doar un temei pentru a justifica refuzul reconstituirii dreptului de proprietate, cu consecința încălcării textului constituțional privind garantarea proprietății private.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că, „având în vedere art. 8 din Constituția României din anul 1948, art. 44 din Constituția României (actuală) și art. 1 din Protocolul adițional la CEDO”, „se impune analizarea excepției de neconstituționalitate a acestor dispoziții”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 190 din 20 aprilie 2007.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 668/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul cuprins: „(2) *Măsurile reparatorii privesc și utilajele și instalațiile preluate de stat sau de alte persoane juridice odată cu imobilul, în afară de cazul în care au fost înlocuite, casate sau distruse.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1), potrivit căruia „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege*”, și alin. (2) teza întâi, care statuează că „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției consideră că dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 instituie o diferență de tratament între proprietarul imobilului prin natura sa și proprietarul imobilului prin destinație, în sensul că în cazul imobilelor prin natura lor, care au fost demolate, se acordă despăgubiri, pe când în cazul imobilelor prin destinație (utilaje, instalații), care au fost casate sau distruse, nu se acordă despăgubiri, creându-se o situație de inechitate și inegalitate între proprietari. Consideră că se încalcă astfel dispozițiile constituționale privind dreptul de proprietate.

Curtea constată că prevederile art. 6 alin. (2) din legea criticată au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile art. 44 din Constituție. Astfel, de

față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ecaterina Ana Oprea în Dosarul nr. 27.196/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289
din 11 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927
pentru încurajarea construirii de locuințe**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Valentin Zoltán Puskás	— judecător

exemplu, prin Decizia nr. 668 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 21 noiembrie 2006, făcând trimitere la jurisprudența sa constantă, Curtea a constatat că exercitiul prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizat, ci trebuie să se țină seama de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”, ca și de acelea ale art. 136 alin. (5) ce consacră caracterul inviolabil al proprietății private „*în condițiile legii organice*”. Legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu fie în contradicție cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, putând astfel să instituie anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. În consecință, prin decizia menționată, Curtea a reținut că, prin art. 6 alin. (2) din legea criticată, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

De asemenea, de exemplu, prin deciziile nr. 190 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 20 aprilie 2007, și nr. 760 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, pronunțându-se asupra unor excepții de neconstituționalitate ale art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, pentru critici similare celor din prezenta cauză, Curtea a statuat că legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, fără ca prin aceasta să instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflați în situații identice, ci are în vedere situația concretă a bunurilor preluate.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe, excepție ridicată de Dragoș Claudiu

Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Nicolae Simionescu în Dosarul nr. 3.085/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, precum și partea Eugenia Simionescu, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul autorului excepției, care, reiterând motivele de neconstituționalitate invocate prin notele scrise depuse la instanța de judecată, precum și prin notele pe care le depune în ședința publică, solicită admiterea excepției.

Partea Eugenia Simionescu solicită, de asemenea, admiterea excepției, pentru aceleași motive formulate de autorul ei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate ridicate, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.085/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe**, excepție ridicată de Dragoș Claudiu Nicolae Simionescu într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine art. 1 alin. (4) și (5), art. 15, art. 21 și art. 44 alin. (1), (2), (3) și (8) din Constituție, întrucât: la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare a cărui anulare s-a constatat Legea nr. 80/1927 nu era în vigoare; „anulează proprietatea mea exclusivă asupra culoarului înscris cu titlu în toate contractele succesive de transmitere a proprietății până la mine”; „dreptul meu de proprietate exclusivă asupra culoarului dobândit licit” este „expropriat fără nicio despăgubire, nefiind astfel ocrotit în mod egal de lege și de asemenea nici garantat”; „legile trebuie să fie clare, accesibile și previzibile, securitatea circuitului civil al proprietății impune, conform Constituției, garantarea dreptului meu de proprietate”; „securitatea dinamică a circuitului civil nu poate fi lăsată la discreția motivelor personale, insesizabile, ascunse în forul interior al uneia dintre părți”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că „dispozițiile art. 57 din Legea nr. 80/3.05.1927 nu încalcă prevederile art. 1, 15, 21, 44 din Constituția României și nu aduc atingere drepturilor constituționale stabilite prin aceste articole”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe, excepție ridicată de Dragoș Claudiu Nicolae Simionescu în Dosarul nr. 3.085/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, având în vedere art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, întrucât actul normativ a cărui neconstituționalitate se invocă este abrogat din anul 1974.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, deoarece Legea nr. 80/1927 a fost abrogată prin Decretul nr. 691/1973 și, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță doar asupra dispozițiilor legale în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe, prevederi considerate ca fiind în contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 15, art. 21 și art. 44 alin. (1), (2), (3) și (8) din Constituție, printre alte motive și pentru că „la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare a cărui anulare s-a constatat Legea nr. 80/1927 nu era în vigoare.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, într-adevăr, potrivit anexei 1 lit. C din Decretul Consiliului de Stat nr. 691 din 28 decembrie 1973 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, „Legea promulgată cu Decretul nr. 1.156/1927, publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 3 mai 1927, pentru încurajarea construirii de locuințe” a fost abrogată. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”. Așa fiind, în acest dosar dispozițiile de lege criticate ca fiind neconstituționale nu mai sunt în vigoare și, în consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, coroborate cu cele ale alin. (6) ale aceluiași articol, care prevăd că „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată” fără a mai sesiza Curtea Constituțională, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 80/1927 pentru încurajarea construirii de locuințe urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327
din 13 martie 2008referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003
privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, dispoziții modificate prin Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007.

Dispozițiile criticate din Legea nr. 38/2003 au în prezent următorul cuprins: „*Pentru personalizarea autovehiculului taxi în trafic, caroseria acestuia, în totalitate sau cel puțin începând cu partea de deasupra benzii duble tip șah, va avea culoarea galbenă, dacă prin hotărâre a consiliului local, respectiv a Consiliului General al Municipiului București, nu s-a stabilit o altă culoare, cu consultarea asociațiilor.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că activitatea de transport în regim de taxi reprezintă, potrivit legii, un serviciu public, aceasta fiind destinată a completa activitatea de transport public organizată la nivelul autorităților locale prin mijloace specifice. Ca atare, în reglementarea acestui domeniu de activitate, legiuitorul a avut în vedere protejarea interesului public pe care aceasta îl implică. În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 796/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 22 octombrie 2007.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 45 din Legea fundamentală referitoare la libertatea economică, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată, deoarece faptul că dispozițiile de lege criticate prevăd că, pentru personalizarea autovehiculului taxi în trafic, caroseria acestuia va avea culoarea galbenă nu echivalează cu o restrângere a liberei inițiative. În acest sens, potrivit dispozițiilor art. 45 din Constituție, exercitarea „*în condițiile legii*” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică și a liberei inițiative este garantată.

Totodată, Curtea reține că prin dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere nu se încalcă nici prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, deoarece stabilirea de către consiliile locale sau Consiliul General al Municipiului București a unei culori a caroseriei autovehiculului taxi, pentru personalizarea acestuia în trafic, nu poate avea ca efect îngrădirea libertății comerțului.

În final, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, consiliile locale sau Consiliul General al Municipiului București stabilesc o anumită culoare pentru caroseria autovehiculului taxi, cu consultarea asociațiilor, iar numai în cazul în care acestea nu au stabilit-o, atunci caroseria va avea culoarea galbenă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Camera Taximetriștilor din Reghin în Dosarul nr. 2.999/102/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.999/102/2006, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Camera Taximetriștilor Reghin în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât stabilirea de către consiliile locale a culorii taximetrelor afectează libertatea comerțului și accesul liber al persoanei la o activitate economică.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul stabilește atât drepturi, cât și obligații pentru comercianți, iar accesul liber al persoanei la o activitate economică trebuie să se desfășoare în condițiile stabilite de lege.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt conforme regulilor constituționale care stabilesc că accesul liber al persoanei la exercitarea unei activități economice bazate pe libera inițiativă se realizează în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Camera Taximetriștilor din Reghin în Dosarul nr. 2.999/102/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 328 din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a — „Sechestrul judiciar” a capitolului IV — „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a — „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a — „Sechestrul judiciar” a capitolului IV — „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a — „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romcom Internațional” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.826/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.826/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Romcom Internațional” — S.R.L. din București în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri privind o obligație de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o procedură sumară, de natură să împiedice accesul liber la justiție și să afecteze echitatea procesului, cu consecința încălcării principiului garantării dreptului de proprietate.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 și următoarele din Codul de procedură civilă, cuprinse în secțiunea a III-a — „Sechestrul judiciar” a capitolului IV — „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a — „Proceduri speciale”.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces

echitabil și ale art. 44 alin. (1) din Constituție referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității dispozițiilor criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 315/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, sau prin Decizia nr. 621/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.125 din 13 decembrie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cu aceste prilejuri, Curtea a reținut că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar, în conformitate cu art. 136 alin. (5) din Constituție, proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea a constatat că prin reglementarea dedusă

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a — „*Sechestrul judiciar*” a capitolului IV — „*Măsurile asigurătorii*” din cartea a VI-a — „*Proceduri speciale*” din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romcom Internațional” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.826/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 329
din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin.(2) din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă și art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 privind unele

controlului legiuitorului nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Mai mult, potrivit art. 600 din Codul de procedură civilă, cererea de sechestrul judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având deci caracter contencios. Cu acest prilej, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În ceea ce privește dispozițiile art. 601 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea instituie un caz de excepție, respectiv numirea unui administrator-sechestrul provizoriu printr-o încheiere irevocabilă dată fără citarea părților. O astfel de măsură poate fi adoptată numai în cazuri urgente, care trebuie apreciate în concret de instanța de judecată, și care au în vedere împrejurări de o gravitate sporită ce pun în pericol posibilitatea de conservare ulterioară a bunurilor. Numirea administratorului provizoriu poate dura numai până la soluționarea cererii de sechestrul judiciar, întrucât însăși măsura adoptată de președintele instanței în aceste condiții are caracter temporar.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă și ale art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 8.242/225/2007 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.242/225/2007, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă și ale art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât permit agentului constatator să încheie procesul-verbal de contravenție în lipsa contravenientului, făcând astfel imposibilă formularea de obiecțiuni din partea acestuia. Pe de altă parte, sancțiunea aplicată este de natură să lezeze dreptul de proprietate al contravenientului.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin apreciază că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece consacră anumite obligații ale angajatorului în vederea respectării anumitor măsuri de protecție a persoanelor angajate în muncă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă și art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 8.242/225/2007 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007, și ale art. 21 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999: *„Angajatorii prevăzuți la art. 2 și 3 au obligația să calculeze comisionul și să depună lunar la inspectoratul teritorial de muncă o declarație fiscală privind stabilirea comisionului. Plata comisionului și depunerea declarației se vor efectua până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care este datorat.”;*

— Art. 21 din Legea nr. 108/1999: *„Refuzul unui angajator, persoană fizică sau juridică, de a aduce la îndeplinire măsurile obligatorii, dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta, în limitele și cu respectarea prevederilor art. 6 și 19, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 30.000.000 lei la 100.000.000 lei.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 136 alin. (5) referitoare la inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate prevăd obligația angajatorului de a calcula comisionul datorat inspectoratului teritorial de muncă și de a depune lunar — într-un anumit termen — la acest inspectorat o declarație fiscală privind stabilirea comisionului, precum și sancțiunea care intervine în cazul nerespectării acestor obligații.

Referitor la pretinsa încălcare a principiului potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice, consacrat constituțional prin dispozițiile art. 136 alin. (5), Curtea reține că aplicarea unei amenzi, ca urmare a constatării de către organele abilitate a săvârșirii unei contravenții, nu echivalează cu o violare a proprietății private a celui sancționat, întrucât sancționarea acestuia este consecința încălcării legii.

Cât privește prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție referitoare la dreptul la apărare, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față, în care obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispoziții de lege ce instituie anumite obligații ale angajatorilor, precum și sancțiunea nerespectării acestor obligații.

În final, Curtea constată că celelalte critici ale autorului excepției de neconstituționalitate reprezintă, în realitate, aspecte privind aplicarea legii, ce intră în competența instanțelor de judecată, iar nu a Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330

din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Cornelia Muntean în Dosarul nr. 1.317/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse de autorul excepției de neconstituționalitate prin care solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborate cu cele ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare a cauzei.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.317/59/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cornelia Muntean în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează numai până la primul termen de judecată posibilitatea de a acoperi prejudiciul pentru a putea beneficia de o sancțiune mai ușoară.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza reținută de aceste norme.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât creează premisele unei discriminări între infractorii care au săvârșit infracțiuni de evaziune fiscală sub imperiul vechii legi, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, și au avut un termen de înfățișare și cei care au fost trimiși în judecată după intrarea în vigoare a legii noi, deși au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în temeiul legii vechi. De asemenea, dispozițiile de lege criticate instituie o discriminare între persoanele prevăzute de ipoteza

normei, pe criteriul averii, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul conținut: *„În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 alin. (1) privind prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității prevederilor criticate, excepțiile fiind raportate la aceleași dispoziții din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. De exemplu, prin Decizia nr. 932/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Curtea a statuat că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Totodată, prin Decizia nr. 932/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Curtea, examinând critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului aplicării legii penale mai favorabile, a reținut că orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte

și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare. În consecință, Curtea a constatat că, în speța examinată, primul termen de judecată poate fi considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Cornelia Muntean în Dosarul nr. 1.317/59/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333 din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gigi Nițu în Dosarul nr. 70/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales Alexandru Pantea, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției, prin apărător, solicită admiterea acesteia, pentru argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 70/59/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gigi Nițu cu ocazia soluționării recursurilor formulate împotriva unei decizii pronunțate de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, în condițiile în care autorul excepției, invocând existența unei cauze de înlăturare a răspunderii penale, a solicitat continuarea procesului penal.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește prevederile art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauza de față.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 13 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, întrucât nu prevede reluarea judecății la instanța de fond în situația în care existența cauzei de înlăturare a răspunderii penale este invocată ca motiv de recurs, iar inculpatul solicită continuarea procesului penal. Consideră că, astfel, inculpatul este privat de calea de atac împotriva hotărârii ce urmează a fi pronunțată de instanța de recurs.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, în acord cu prevederile art. 129 din Constituție, inculpatul a avut posibilitatea, pe care a și folosit-o de altfel, să exercite căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor pronunțate de instanța de fond și de cea de apel. Apreciază că cererea de continuare a procesului penal, cu toate că a survenit cauza de înlăturare a răspunderii penale, atribuie instanței de recurs aptitudinea funcțională de a examina legalitatea și temeinicia hotărârilor pronunțate în apel și la fond, în raport de cazurile de casare prevăzute de art. 385⁹ din Codul de procedură penală. Față de conținutul dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală, numai dacă nu se constată existența vreunui dintre cazurile prevăzute de art. 10 alin. 1 lit. a)—e) din Codul de procedură penală, instanța de recurs va pronunța încetarea procesului penal.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 13 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată că prevederile de lege criticate constituie norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt de competență exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Codul de procedură penală, având denumirea marginală „*Continuarea procesului penal în caz de amnistie, prescripție sau de retragere a plângerii prealabile ori de existență a unei cauze de nepedepsire*”, astfel cum a fost modificată această denumire prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Prin aceeași lege au primit un nou cuprins și dispozițiile art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală, în timp ce prevederile ultimului alineat al textului de lege criticat au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, astfel că dispozițiile art. 13 din Codul de procedură penală au următorul cuprins:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gigi Nițu în Dosarul nr. 70/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340 din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorica Luca în Dosarul nr. 1.177/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

„Art. 13. — În caz de amnistie, prescripție sau retragere a plângerii prealabile, precum și în cazul existenței unei cauze de nepedepsire, învinuitul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal.

Dacă se constată vreunul din cazurile prevăzute în art. 10 lit. a)—e), procurorul dispune scoaterea de sub urmărire, iar instanța de judecată pronunță achitarea.

Dacă nu se constată vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. a)—e), procurorul dispune încetarea urmăririi penale, cu excepția cazului prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. i), iar instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, deoarece critica se referă la omisiunea reglementării posibilității ca judecarea cauzei să se reia la instanța de fond în situația în care inculpatul solicită continuarea procesului penal ajuns în faza de recurs.

Or, controlul de constituționalitate nu poate privi omisiuni de reglementare, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales Ionel Lordache, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.734/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristina Aoașan în Dosarul nr. 4.855/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 11D/2008, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Volumeia Elena Leuca în Dosarul nr. 10.838/325/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales, Ionel Iordache, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 119D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Ușurelu în Dosarul nr. 1.200/220/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 253D/2008, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marcel Șerban și Aurica Șerban în Dosarul nr. 18.460/325/2007 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că părțile Elena Crișan și Cristian Crăciun au formulat concluzii scrise, prin care au solicitat respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.669D/2007, nr. 1.734/2007, nr. 11D/2008, nr. 119D/2008 și nr. 253D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției prezenți sunt de acord cu propunerea de conexare a dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.734/2007, nr. 11D/2008, nr. 119D/2008 și nr. 253D/2008 la Dosarul nr. 1.669D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorilor excepției Viorica Luca și Volumeia Elena Leuca solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, dezvoltând considerentele cuprinse în concluziile scrise depuse la Dosarul nr. 1.177/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, respectiv la Dosarul nr. 10.838/325/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.177/35/P/2007, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Viorica Luca cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea penală nr. 861/R din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.855/30/2007, prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.838/325/2006, și prin Încheierea din 29 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.200/220/2006, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Cristina Așan, de Volumeia Elena Leuca și de Gheorghe Ușurelu cu ocazia soluționării unor recursuri privind sentințe penale referitoare la plângeri formulate împotriva unor rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 6 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 18.460/325/2007, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Marcel

Șerban și Aurica Șerban cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 126 alin. (2) și (5) teza întâi din Constituție referitoare la instanțele judecătorești, întrucât, *de lege lata*, nu este reglementată posibilitatea ca judecătorul, respectiv instanța, să modifice temeiul de drept al soluției de netrimiteră în judecată date de procuror, menținând rezoluția sau ordonanța atacată. De asemenea, autorii excepției consideră că se impune reglementarea soluțiilor pe care instanțele le pot pronunța în apelul sau în recursul declarat împotriva hotărârilor date în cauzele reținute spre judecare în baza art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate. Arată că plângerea formulată în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală învestește instanța cu controlul temeiniciei și legalității rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată în raport cu actele premergătoare sau, după caz, cu actele de urmărire penală efectuate, persoanele interesate având posibilitatea să demonstreze atât caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția emisă de procuror.

Tribunalul Timiș — Secția penală nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate. Arată, însă, că se impune lămurirea situațiilor în care prevederile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală dau posibilitatea instanței de a cenzura temeiul de drept al soluției de netrimiteră în judecată.

De asemenea, aceeași instanță, dar în complet diferit, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Judecătoria Timișoara — Secția penală apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, făcând trimitere în acest sens la jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Mai arată că rezoluțiile și ordonanțele procurorului de netrimiteră în judecată nu sunt excluse de la controlul instanței sub aspectul temeiurilor de drept, iar controlul este unul complet și efectiv, enumerarea din alin. 8 al art. 278¹ din Codul de procedură penală a soluțiilor pe care le poate pronunța instanța nefiind de natură a limita acest control.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Consideră că partea față de care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală și care contestă ordonanța emisă de procuror are posibilitatea să demonstreze atât caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția dată de procuror.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10

și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată”, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins:

„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 126 alin. (2) și (5) teza întâi din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, respectiv este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, întrucât, în realitate, autorii excepției de neconstituționalitate solicită completarea textului de lege criticat, în sensul reglementării posibilității ca judecătorul, respectiv instanța, să modifice temeiul de drept al soluției de netrimiteră în judecată date de procuror, menținând rezoluția sau ordonanța atacată, precum și în sensul reglementării soluțiilor pe care instanța le poate pronunța în apelul sau în recursul formulat împotriva unei hotărâri date într-o cauză reținută spre judecare în baza art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorica Luca în Dosarul nr. 1.177/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Cristina Aoșan, de Volumeia Elena Leuca și de Gheorghe Ușurelu în dosarele nr. 4.855/30/2007, nr. 10.838/325/2006 și nr. 1.200/220/2006 ale Tribunalului Timiș — Secția penală, precum și de Marcel Șerban și de Aurica Șerban în Dosarul nr. 18.460/325/2007 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 352
din 20 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Claudiu Ioan Potfălean în Dosarul nr. 3.105/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

considerând că textele de lege criticate nu conțin prevederi contrare dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.105/117/2007, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Claudiu Ioan Potfălean cu prilejul soluționării unui conflict de muncă.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate care reglementează delegarea și detașarea sunt contrare dispozițiilor constituționale care consacră dreptul de a alege locul de muncă și interzic munca forțată, întrucât permit modificarea unilaterală a locului de muncă din inițiativa angajatorului.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, autorul acesteia dând o interpretare extensivă noțiunilor de „muncă forțată” și „loc de muncă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că libertatea de a alege felul muncii și locul de muncă nu trebuie absolutizată, ci trebuie valorificată numai în condițiile prevăzute de lege, care trebuie să țină seama atât de satisfacerea intereselor angajatorului, dar și de protejarea drepturilor angajatului. În acest scop, Codul muncii a reglementat detașarea și delegarea într-o manieră flexibilă, ce permite părților ca, la încheierea contractului de muncă, să convină asupra condițiilor în care se desfășoară raportul de muncă. În plus, de esența celor două instituții este caracterul temporar al schimbării locului de muncă. De asemenea, consideră că prin detașare sau delegare angajatul nu realizează o muncă forțată, întrucât eventualitatea acestor măsuri a fost acceptată prin semnarea contractului individual de muncă.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că atât delegarea, cât și detașarea sunt măsuri temporare, legea stabilind expres durata pentru care pot fi dispuse. În plus, salariatul este obligat să execute aceste măsuri în baza consimțământului prealabil dat la încheierea contractului de muncă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea

nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 42 alin. (1): „*Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă.*”;

— Art. 43: „*Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziția angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă.*”;

— Art. 45: „*Detașarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detașare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului.*”;

— Art. 48: „*Angajatorul poate modifica temporar locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului, și în cazul unor situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție a salariatului, în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.*”

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale: art. 41 alin. (1) care prevede că „*Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă*”; art. 42 alin. (1), potrivit căruia „*Munca forțată este interzisă*”; și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției are în vedere posibilitatea instituită prin textele de lege supuse controlului de constituționalitate ca locul de muncă și felul muncii să fie modificate prin manifestarea de voință unilaterală a angajatorului, fapt considerat a fi contrar dreptului constituțional pe care o persoană îl are de a alege locul de muncă, precum și interdicției de a impune munca forțată.

Față de aceste aspecte, Curtea reține că, potrivit art. 41 alin. (1) din Codul muncii, modificarea contractului individual de muncă se poate face numai prin acordul părților. Cu titlu de excepție, alin. (2) al aceluiași articol prevede posibilitatea modificării unilaterale a contractului „*numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod*”. Clauzele ce pot fi modificate privesc, potrivit alin. (3) al art. 41, durata contractului, locul muncii, felul muncii, condițiile de muncă, salariul, timpul de muncă și timpul de odihnă. În acest sens, prin art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Codul muncii, criticate de autorul excepției, este prevăzută posibilitatea delegării sau detașării angajatului din inițiativa unilaterală a angajatorului, precum și posibilitatea modificării unilaterale de către angajator a locului și felului muncii în caz de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție a salariatului. Aceste texte de lege trebuie însă interpretate în coroborare cu prevederile art. 17 alin. (2) din Codul muncii, care stabilesc elementele obligatorii cu care angajatorul are datoria să îl informeze pe solicitantul unui loc de muncă, anterior încheierii contractului individual de muncă, precum și cu dispozițiile art. 17 alin. (3) din același cod care prevăd că respectivele elemente trebuie să se regăsească obligatoriu în însuși conținutul contractului respectiv. Așa fiind, posibilitatea modificării unilaterale a unor elemente ale contractului individual de muncă de către angajator este posibilă doar în urma acordului inițial pe care salariatul l-a dat în momentul încheierii acestui contract, astfel că nu se poate vorbi despre o restrângere neconstituțională a drepturilor invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (1), art. 43, art. 45 și art. 48 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Claudiu Ioan Potfălean în Dosarul nr. 3.105/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 379
din 25 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 187
din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală,
precum și pentru modificarea altor legi**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Asociația de proprietari de bloc 12C — scara 1, București, prin reprezentant Mădălin-Viorel Zeca, în Dosarul nr. 7.276/3/2007 (2.309/2007) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.276/3/2007 (2.309/2007), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 185 și 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**, excepție ridicată de Asociația de proprietari de bloc 12C — scara 1, București, prin reprezentant Mădălin-Viorel Zeca, în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*,

deoarece, spre deosebire de celelalte părți, numai inculpatul are posibilitatea să exercite recursul, criticând hotărârea judecătorească atât din perspectiva unor critici de procedură, cât și din perspectiva fondului. Partea civilă nu mai are la îndemână posibilitatea declarării recursului pentru motive ce țin de nelegalitatea hotărârii recurate din cauza abrogării acestui motiv de recurs.

Aceste argumente sunt considerate valabile de autorul excepției și în ce privește invocarea neconstituționalității art. I pct. 187 din Legea nr. 356/2006, deoarece pct. 17¹ nu se mai regăsește printre cazurile care se iau în considerare întotdeauna din oficiu.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, prevederile art. I pct. 185 din Legea nr. 356/2006, care au abrogat art. 385⁹ pct. 17¹ din Codul de procedură penală, restrâng analiza recursurilor pendinte sub aspectul legalității soluțiilor recurate. Efectivitatea dreptului la un proces echitabil nu poate fi afectată de existența unor obstacole sau impedimente de drept sau de fapt.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, căile de atac și condițiile exercitării acestora. De aceea, constituie o problemă exclusivă a legiuitorului întinderea controlului judecătoresc pe care înțelege să îl instituie pe calea recursului. Principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a exercita căile de atac, în formele și modalitățile instituite de lege.

Dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece nu consacră un caz de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, care, pentru a fi caracterizat ca atare, trebuie să decurgă nemijlocit din lege, să aibă caracter temporar, să fie aplicat în mod nediscriminatoriu și să fie instituit doar pentru perioada în care acționează cauzele care l-au determinat, situații care sunt enumerate limitativ în alin. (1) al art. 53 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 185 și 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut:

— Art. I pct. 185: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

185. La articolul 385⁹, punctul 171 al alineatului 1 se abrogă.”

Textul legal abrogat avea următorul conținut: „când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii;”.

— Art. I pct. 187: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

187. La articolul 385⁹, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Cazurile prevăzute în alin. 1 pct. 1—7, 10, 13, 14, 19 și 20 se iau în considerare întotdeauna din oficiu, iar cele de la pct. 11, 12, 15, 17 și 18 se iau în considerare din oficiu numai când au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. I pct. 185 din Legea nr. 356/2006 au mai făcut obiectul controlului de contencios constituțional prin

raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.073 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 12 decembrie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi, statuând că nu este afectat dreptul la un proces echitabil, deoarece acesta nu presupune obligativitatea parcurgerii unui număr de trei grade de jurisdicție în materie penală. De asemenea, recursul, ca și cale de atac, implică *eo ipso* posibilitatea de a repara ilegalitățile strecurate în apel, neavând drept consecință rezolvarea unei cauze penale. Prin urmare, spre deosebire de calea de atac a apelului care urmărește îndreptarea oricărei greșeli de fapt sau de drept, recursul constituie o jurisdicție exercitabilă numai în cazuri strict determinate, definite *lato sensu* ca violări ale legii, ducând la o judecată care nu poartă asupra fondului, ci exclusiv asupra corectei aplicări a legii. Iată de ce, prin menținerea pct. 171 al alin. 1 din art. 385⁹ din Codul de procedură penală, s-ar fi menținut o reglementare redundanță, imprecisă și generală care ar fi generat serioase confuzii.

În plus, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului și nu intră nicidecum în competența justițiabililor ori a instanțelor de judecată de a stabili pe cale jurisprudențială cazuri de așa zise hotărâri contrare legii. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*”, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 185 și 187 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Asociația de proprietari de bloc 12C — scara 1, București, prin reprezentant Mădălin-Viorel Zeca, în Dosarul nr. 7.276/3/2007 (2.309/2007) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,

bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5948368 280670